

alt for store Virksomhedstrang. Megen usund Konkurrence og Reklame er ved Loven og ved Raadets Bistand afskaffet indenfor Livsforsikringsbranchen. I gamle Dage, inden vi fik Livsforsikringsloven og Raadet, var det — jeg nævner det rent eksempelvis — ganske almindeligt, at ethvert Livsforsikringsselskab reklamerede med, at det gav de forsikrede Bonus, ganske uanset om det havde Udsigt til nogen Sinde at gøre det eller ej. Ved Livsforsikringsloven er det bestemt, at naar et Livsforsikringsselskab vil reklamere med Bonus, skal det samtidig nævne, hvor meget Bonus det har givet, og paa hvilke Tidspunkter det har givet den. Altsaa, det er ikke længere noget Reklamenummer. Det er, som sagt, kun et Eksempel, jeg nævner, paa den store Nytte, som Livsforsikringsloven har gjort overfor Livsforsikringsselskaberne. Disse er derved kommet ind under ordnede Forhold, og jeg tror oprigtig talt, at ingen som helst Livsforsikringsmand vilde ønske, at vi ikke havde den Lov. Saa vidt jeg har kunnet mærke, er alle tilfredse med Loven og med den Maade, hvorpaa den har virket, og man er blevet stedse mere tilfreds, efterhaanden som man har faaet rettet forskellige Ulemper ved Loven gennem de Ændringer, som er foretaget Tid efter anden. Dertil kommer, at jeg tror at kunne sige, at Publikum har faaet Tillid til Livsforsikringsselskaberne. Den overordentlig store Tilgang, som disse har haft, siden Loven i 1904 traadte i Kraft, tyder derpaa.

Medens man ikke kan sige, at Publikum har Tillid til Forsikringsagenter og Forsikringsselskaber i al Almindelighed, tror jeg at kunne sige, at Livsforsikringsselskaberne under Loven og under Forsikringsraadet virkelig har vundet en stor Del frem i Retning af at opnaa den Tillid, uden hvilken en Forsikringsbranche ikke kan eksistere. Det vilde være i højeste Grad ønskeligt, om ogsaa andre Forsikringsbrancher kunde opnaa den samme Tillid. Men i alle andre Forsikringsbrancher har man den højt priste ubundne frie Virksomhed; ethvert Selskab har Lov til at ordne sig, som det vil, bære sig ad, nogenlunde som det ønsker, og anlægge sin Agitation og sit hele Virksomhedsomraade, som det vil. Kræfternes frie Spil medfører i Forsikringsbrancherne saadanne Tilstande som dem, vi har oplevet i den senere Tid. Maa jeg lige minde om den store Skandale, vi nylig har haft med Dansk Genforsikring, som har formøbet over 43 Mill. Kr. i Løbet af ganske faa Aar. Jeg behøver vel ikke at nævne andre Eksempler — der er i øvrigt

flere. Saadanne Tilstande medføres af det berømte „Kræfternes frie Spil“. Ganske særlig indenfor Forsikringsbranchen har dette System medført utaalelige Forhold.

Saadanne Tilstande i de andre Forsikringsbrancher maa nødvendigvis kaste deres Skygge ogsaa over Livsforsikringsbranchen, men det kan denne aldeles ikke være tjent med. Derfor var der forskellige Rigsdagsmænd, der sidste Foraar indgav en Skrivelse til den højtærede Statsminister, hvori de henstillede til ham at foranledige, at der blev nedsat en Kommission, som kunde tage under Overvejelse at bringe andre Forsikringsbrancher ind under samme statslige Kontrol, som Livsforsikringsselskaberne har været under i de sidste 17—18 Aar. Denne Henstilling, som blev undertegnet af 4 Rigsdagsmænd fra de forskellige Partier, bl. a. ogsaa af den højtærede nuværende Indenrigsminister, blev taget til Følge, og Kommissionen er nedsat. Om den vil kunne udrette det, den er blevet nedsat for, er et andet Spørgsmaal, derom tillader jeg mig at nære nogen Tvivl. Alleerede den Omstændighed, at den, efter hvad jeg har erfaret, endnu ikke har afholdt et eneste Møde, tyder ikke paa noget godt i saa Henseende.

Om Sammensætningen af denne Kommission vil jeg imidlertid gerne sige et Par Ord. Efter min Mening er denne Kommission alt for ensidigt sammensat af forsikringskyndige Mænd; Kommissionen er næsten udelukkende sammensat netop af Repræsentanter for de Selskaber, som det er Meningen skal kontrolleres. Og jeg vil dog nok sige, at hvis man en Gang kom til det Resultat, at f. Eks. Urtekræmmernes Priser skulde kontrolleres, vilde man vel neppe begynde med at nedsætte en Kommission af lutter Urtekræmmere; jeg tror ikke, en saadan Kommission vilde være paa sin Plads i et saadan Tilfælde. Men lige saadan er det her: jeg synes ikke, det er paa sin Plads at nedsætte en Kommission bestaaende af Repræsentanter for de Selskaber, som det netop er Meningen at bringe ind under Statens Kontrol; jeg synes, Kommissionen burde være mere sammensat under Hensyn til det store forsikringsøgende Publikum. Burde der f. Eks. ikke have været tilsat denne Kommission nogle Rigsdagsmænd som Repræsentanter for Folket? Burde der ikke have været tilsat den et Par Medlemmer af det Forsikringsraad, som nu har bestaaet i en 17—18 Aar, og som dog maa siges at have et meget stort Kendskab til de Forhold, Kommissionen skal tale om? Burde den i det hele taget